

ΔΙΝΟΡΑ

— Κύττα, κανείς δὲν θὰ τὸ ἐμάντευεν. Εἶνε κακῶς τοποθετημένη.

— Εἶναι ἡ πρώτη εἰκὼν ποῦ εἶχεν ἀγοράσει, πρὸ πολλοῦ καιροῦ, ὁ πατέρας. "Ἡμουν μικροῦλα. Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη πόσον ἦτο εὐτυχής! Δελακροά! Δελακροά! Μελέτη Ἰουδαίας, τὴν ὁποίαν ὁ ζωγράφος εἶχε φέρει ἀπὸ τὸ Μαρόκον. Νομίζω ὅτι ὁ πατὴρ μου τὴν εἶχε πληρώσει 250 φράγκα, ἴσως 200!

! Ὁ πρίγγιψ παρτερὴν ἐκ κακῶς τοποθετημένην εἰκόνα— ὠραίαν μελαγχρινὴν κόρην μὲ λυμένα μαλλιά καὶ νομίσματα προσκεκολλημένα ἐπὶ τοῦ μετώπου, χορεύτρια ἀραβικοῦ τινος καφενείου, — καί, ἀπλούστατα, ὁ κύριος Ρενὲ Βουαρτέλ Δὲ Σαντεναί εἶπε τοὺς ἐξῆς χαρακτηριστικούς λόγους πρὸς τὴν Δινόραν Φερῶ :

— Ἦτο καλὴ ἐποχὴ διὰ νὰ ἀγοράζουσαν εἰκόνας. Τώρα δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ κἀνῃ τίποτε. Πωλοῦσι πολὺ ἀκριβά, οἱ ζωγράφοι!

Ὁ Ρενὲ ἀπέσυρε τὰ βλέμματά του, ἀπευδηκότα, ἐκ τῆς εἰκόνης, καὶ τὰ ἐπανάφερεν ἐπὶ τῆς Δινόρας μετὰ τοῦ ἐπιστήμονος θυμασμοῦ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπεδείκνυε διὰ φορβάδα νικητρίαν ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ. Τὴν ἐπὶ τὴν διὰ τὴν μικρότητα τῆς κόρης, διὰ τὸ βελούδιον τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἡ νεάνις ὑπὸ τὰ ἐγκώμια, τὰ ὁποῖα τὴν κατετεμάχιζον ἐν ἐπιμονῇ βανχύσου φιλοφροσύνης, ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἠρυθρία, ἐξαιτουμένη παρὰ τοῦ Ρενὲ ἄλλου εἶδους ἐπαίνους :

— Τί εἶδους; Σᾶς λέγω ὅτι εἴσθε τρέλλα! τρέλλα! !....

Ἐκίνη, μειδιῶσα μελαγχολικῶς :

— Βιπέτε μου ὅτι δὲν εἶμαι κακὴ, καὶ ὅτι μὲ ἀγαπάτε προτιμῶ τοῦτο!

Ὁ Ρενὲ ἔλεγεν ἀλήθειαν. Τὴν εὗρισκεν τόσῳ ἐπέραστον, ὥστε, ἀφοῦ ἔσχε τὴν χαρὰν νὰ τὴν ἀγαπᾷ κρυφίως, ἠσθάνετο τὸν πειρασμὸν νὰ τὴν δείξῃ, νὰ τὴν παρουσιάσῃ εἰς τοὺς φίλους του ἐν τῇ λέσχῃ, νὰ στολισθῇ διὰ τῆς κατακτήσεώς του. Ἦτον ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀνακαλύψιν του. Αὐτὸ τὸ περίφημον ζωντανὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς εἶχεν ἀναγνώσει, καὶ περὶ οὗ ὠμίλει ὁ μαρκήσιος, ὁ θεὸς του, αἱ! λοιπὸν ἦτο ἐκεῖ, τὸ εἶχεν ἀνακαλύψει καὶ φυλλολογήσει πρῶτος ἐκεῖνος, τὸ ἄνθος τῶν δανδήδων! Ἄλλ' ἐπεθύμει ὅλος ὁ κόσμος νὰ τὸ μάθῃ. Ἦθελε νὰ ἀντιτάξῃ τὴν Δινόρα, τὴν παρισινὴν αὐτὴν ἀθιγγανίδα, ἀξιολάτρευτον ἐν τῇ αἴγλῃ τῆς καλλονῆς τῆς, πρὸς πάσας τὰς περιφανεῖς ὠραιότητας, τὰς ὁποίας ἀποτόμως θὰ ἐπεσκίαζε. Θριαμβος δι' ἐκείνην καὶ δι' αὐτόν. Ἄλλ' ἶδε : ἡ Δινόρα ἐφαίνετο μὴ ἐννοῦσα, ὅταν τῆς ὠμίλει περὶ ἐξόδου τοῦ στενοῦ αὐτοῦ κύκλου, ἐνθα μισοχαμένοι περιέφερον τὴν ἀγάπην των. Ἡ Δινόρα ἐπέισθη. Πᾶν ὅτι δὲν ἦτον ἡ ὁ πατὴρ ἡ ὁ Ρενὲ τῇ ἐπροξένουν ἀποστροφῆν. Μέχρις οὗ ἐξέβλη τῶν φυλακῶν ὁ Φερῶ, ἠδύνατο νὰ δειχθῇ εἰς ἄλλον ἐκτὸς τοῦ κ. Σαντεναί ;

Ἡ Βικτορίνα, τρομασμένη ὀλίγον ἀπὸ τὴν ὠχρότητα τῆς Κυρίας, τῇ συνεβούλευεν ἐν τοσοῦτῳ ἐνίοτε νὰ πάρῃ ἐπάνω τῆς καὶ νὰ διασκεδάξῃ. Ἡ γηραιὰ ὑπηρετρία περὶ οὐδενὸς ἀμφισβόλουσα, ἐθεώρει τὸν κύριον Δὲ Σαντεναί ὡς σωτῆρα, καὶ τὸν ἐχαιρέτα μετὰ σεβασμοῦ. Οὔτε εἶχε καταλάβει μάλιστα μερικὸς ἀμφισβόλος ἀστεῖσμούς τοῦ ἀμαξηλάτου τοῦ ὀδηγοῦντος ἐνίοτε τὸν πρίγγιπα ἐκ τοῦ μεγάρου του εἰς τὴν

ἔδον Βροσχάν. Αἱ κακεντρέχειαι τοῦ θεράποντος εἶχον παρέλθει ἀπαρατήρητοι ὑπὸ τῆς χωρικῆς ἀγνοίας τῆς θεραπεινίδος. Καὶ ἤδη ἀκριβῆς καὶ ψυχρὸς ὁ νέος ἠνίοχος, ὁ Ἄγγλος, ποτὲ δὲν ἐπρόφερε λόγον. Ἡ Βικτορίνα τὸν ἠγάπα καλλίτερον ἀπὸ τὸν ἄλλον, ἐκείνον.

Ἐλεγε λοιπὸν εἰς τὴν Δινόραν :

— Ὁ κύριος πρίγγιψ σὲ προσκαλεῖ! . . . Ἀκουσέ τον. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ πέρῃ μονάχα τὸν ἀέρα τῆς φυλακῆς. Ὁταν πγαίνω ἐκεῖ κάτω, ἐκείνη ἡ μυροδιὰ ἀπὸ τὸ κλείσιμο μου φέρνει ἀμέσως κεφαλόπονο! Φτωχὲ ἀφέντη! Τί πρέπει νὰ παθαίνῃ! . . . Δὲν εἶναι δίκιο γιὰ ὄλ' αὐτὰ νὰ βάλουν 'ς ταῖς ἀλυσίδες τὸν Βερινιὸν, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς; Ἀξίζε νὰ τοῦ κόψουν τὸ λαϊμὸ, τοῦ ἀρχιλιχστή!

Ἡ Δινόρα οὐδὲ τὸν Ρενὲ, οὐδὲ τὴν Βικτορίαν ἤκουε. Τῇ ἤρεσκε νὰ ζῇ συνεσταλμένη ἐν τῷ οἰκίσκῳ τῆς μετὰ τὴν ἐλπίδα νὰ ἴδῃ εἰσερ, ὄμενον ἐκεῖ τὸν Εὐγένιον Φερῶ, μετὰ τὴν χαρὰν νὰ προσδεχθῇ ἐν τῷ παρθενικῷ τῆς κοιτῶνι τὸ πριγγιόπουλο. Ἀφίνετο ἤδη νὰ ζῇ, εὗρισκουσα θέλγητρον ἐν τῇ ζωῇ. Εὗρισκετ' ἐν καταστάσει ἰδιαζούσης ὑπνοβασίας· δὲν ἐγίνωσκεν ἂν ἦτο κόρη ἐκπεσοῦσα, ἡ μυστὴ, παρὰ μόνον ὅτι ἠγάπα τὸν Ρενὲ καὶ ὅτι ἐν μέσῳ τῶν ἐρωτικῶν λόγων του ὁ Ρενὲ τῇ εἶχεν διμιλῆσει περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ πατρός τῆς. Ἰδοὺ τὸ πᾶν. Καὶ παρήρχοντο οὕτως αἱ ἡμέραι, καὶ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὁ Φερῶ ἐμελλε τέλος πρὸ τῶν νέων δικαστῶν του νὰ ἀναγνώσῃ τὸ μικρὸν μακρὸν ὑπόμνημα, ὅπερ συνέτασεν ἐπὶ τῆς μικρᾶς ζυλίνης τραπέζης τοῦ κελίου τῆς φυλακῆς του.

Ἰσως ἐν πασιφύρου χαρᾶς στιγμῇ συγκατετέθη ἡ Δινόρα νὰ τὴν παρουσιάσῃ τὸν νέον μαρκήσιον Δὲ Φερδῦ, τὸν ἐξἄδελφον τοῦ Ρενὲ. Ἐν ἐλλείψει τῶν συντρόφων του τῆς λέσχης, ὁ πρίγγιψ ἐπείχειρε νὰ δείξῃ τοῦλάχιστον εἰς τὸν Ραῦμόνδον τὸ ἰδεῶδες πλάσμα, ὅπερ εἶχεν ἀνακαλύψει. Προθύμως θὰ παρουσίαζε τὴν Δινόραν εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ραῦμόνδου, ἀλλ' ἀπέφευγε τὸν μαρκήσιον. Μετὰ τὰ στρατιωτικὰ του μυστάκια καὶ τὰς λεπτὰς ἀσημένιας τρίχας του, ὁ διαβολοθεὸς αὐτὸς ἦτο ἀγαπητὸς, ψτ! ἀνάπτων τὸ πάθος ὡς κόκκον πυρίτιδος. Καὶ ἐπικίνδυνος! Ἦτο ἱκανὸς διὰ νὰ στενοχωρήσῃ τὸν ἀνεψιὸν, νὰ κορτεζάρῃ τὴν Δινόραν! Ὁ Ρενὲ προὔτιμα νὰ καυχῆθῃ διὰ τὴν ἐρωμένην του ἐνώπιον τοῦ Ραῦμόνδου, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξέπληττε, καὶ ὅστις δὲν θὰ τῷ διημφισθῆται τὴν Δινόραν.

Ὁ Ρενὲ φυσικώτατα ἤθελε νὰ γενματίσουν εἰς ἐν ἐκ τῶν ἐστιατορίων τῶν Ἡλυσιῶν πεδίων, πρόφασις, ἔλεγε, διὰ νὰ περάσουν τὸν καιρὸν των μετὰ κουβέντες· ἀλλ' ἡ ἰδέα αὕτη ἀπῆρσεν εἰς τὴν δεσποινίδα Φερῶ καὶ παρήγαγεν ἐπ' αὐτῆς παράδοξον ἀποτελεσμα. Τότε συνησθάνθη ἑαυτὴν ἐκπεσοῦσαν πρὸ τῆς εὐτελείας ἐνὸς ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων ἐκείνων ἐνδαιτημάτων, τὰ ὁποῖα ὁ πρίγγιψ ἤθελε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ. Ἐὰν ὁ κύριος Δὲ Φερδῦ ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ, ἦτο ἀπλούστατον : ἤρκει νὰ συνοδεύσῃ τὸν Ρενὲ, ὅποιονδήποτε ἤμεραν. Τοῦθ' ὅπερ ἔπραξεν ὁ Ραῦμόνδος, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξ ἀργίας, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ τῆς περιεργείας ἐκείνης τὴν ὁποῖαν, ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν, διεγείρει πᾶσα εἰκὼν γυναικὸς, ἐπικαλουμένη παρ' ἄλλου.

Ἐπῆγαν ἕνα βράδυ μαζῇ μετὰ τὸν Ρενὲ, συνδιελέχθη καὶ εὔρεν ὄντως τὴν Δινόραν θελκτικὴν, καὶ τὴν ἀφῆκεν εὐχαριστημένην ἐξ αὐτοῦ.